

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 9 lutego 2023 r.,
w sprawie A. Ł.
uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.
kasacji wniesionej przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gryfinie
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 865/21, zmieniającego wyrok Sądu
Rejonowego w Gryfinie Wydziału VI Zamiejscowego z siedzibą w Chojnie
z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt VI K 194/17

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa,**
- 3. na podstawie art. 633 § 2 k.k. i art. 527 § 5 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015 poz.1800 ze zm.) zasądzić na rzecz A. Ł. kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) za sporządzenie i wniesienie - przez ustanowionego obrońcę z wyboru- odpowiedzi na kasację.**

UZASADNIENIE

A. Ł. został oskarżony o to, że w okresie od 1 grudnia 2008 r. do 14 września 2009 r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. O., wprowadzając go w błąd co do zamiaru realizacji zawartej umowy, w ten sposób że sprzedał, na podstawie faktury VAT numer [...] samochód marki S. [...] n. r. [...] z 2008r. za kwotę 34.160,00 zł., na który otrzymał od pokrzywdzonego zadatek w kwocie 6.386,00 zł, otrzymując jednocześnie w dniu 22 grudnia 2008 roku z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych Oddział [...] w W., przelewem bankowym kwotę 27.328.00 zł. tytułem realizacji umowy numer [...] dotyczący zakupu ww. pojazdu w ramach programu „Sprawny Dojazd-Obszar- A-Dorośli” i nie przekazał temu pokrzywdzonemu do użytkowania przedmiotowego pojazdu oraz dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego, a tym samym uniemożliwił przeniesienie praw własności, co było niezbędne do uzyskania wymienionego dofinansowania, czym działał na szkodę Z. O. i Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt VI K 194/17, Sąd Rejonowy w Gryfinie uznał A. Ł. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, tj. przestępstwa art. 286 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k., karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na 10 (dziesięć) złotych przy czym, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt.1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w związku z art. 4 § 1 k.k., wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres dwóch lat próby.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając powyższy wyrok na korzyść oskarżonego A. Ł. w całości i zarzucając obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania a nie swobodnej oceny materiału dowodowego; art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć w sprawie; a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. IV Ka 865/21, Sąd Okręgowy w Szczecinie zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. VI K 194/17, zmienił w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Kasację wywiódł prokurator Prokuratury Rejonowej w Gryfinie, zaskarżając powyższy wyrok Sądu odwoławczego na niekorzyść oskarżonego A. Ł. i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą oraz nie odpowiadającą regułom obiektywizmu, logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, z pominięciem istotnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie, prowadzącej do przyjęcia przez Sąd, iż w sprawie zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, w postaci rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego Z. O., które należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło poczynienia ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania Z. O., które nie mogły służyć jako dowód, a konsekwencji do zmiany wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie Wydziału II Karnego z dnia 4 czerwca 2018 r. w sprawie II K 32/18, przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydziału IV Karnego Odwoławczego i przekazanie sprawy oskarżonego A. Ł. temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem, na posiedzeniu, w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

W myśl art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. wniesienie kasacji uzasadniać mogą uchybienia wskazane w art. 439 k.p.k. lub inne, mające cechy rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Niedopuszczalne jest kwestionowanie w kasacji orzeczenia Sądu I instancji, a także ustaleń faktycznych. Zarzuty kasacji wychodzące poza ograniczenia wynikające z art. 523 k.p.k. stanowią nieuprawnione dążenie do przekształcenia kontroli kasacyjnej w kolejną kontrolę instancyjną. Niewątpliwie taka właśnie sytuacja wystąpiła na gruncie omawianej sprawy, bowiem skarżący w zarzucie kasacyjnym bynajmniej nie wykazał rażącego naruszenia przepisów prawa przez Sąd odwoławczy wskazanych, ograniczając się jedynie do polemiki z zaprezentowaną oceną materiału dowodowego, odmienną od oceny przeprowadzonej przez Sąd I instancji, co jest niedopuszczalne na gruncie postępowania kasacyjnego.

Zarzut kasacyjny sprowadza się, w szczególności, do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd odwoławczy oceną zeznań pokrzywdzonego Z. O., a że polemika ta nie wykazuje, iż ocena ta jest dotknięta rażącą dowolnością, to tym samym jest jedynie próbą podważenia dokonanych ustaleń faktycznych. Jednak, wbrew twierdzeniom kasacji, Sąd odwoławczy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał apelację w tym zakresie w granicach zaskarżenia, a sporządzone uzasadnienie czyni zadość obowiązkom wynikającym z art. 457 § 3 k.p.k. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd ten wskazał na powody, dla których podzielił zarzuty stawiane przez obrońcę A.Ł. w apelacji, dotyczące wadliwości oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, zwłaszcza w sferze konsekwencji do jakich prowadzić powinna sprzeczność pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego składanymi w toku przedmiotowego postępowania i w sprawie cywilnej Sadu Rejonowego w Gryfinie (I C 131/10), z powództwa PFRON przeciwko niemu o żądanie zwrotu dofinansowania do zakupu samochodu. W przekonaniu Sądu Najwyższego, nie popełnił w tej mierze błędu rażącej dowolności. Natomiast rażąco nietrafne są wywody zwarte w kasacji, mające wykazać, że oświadczenia pokrzywdzonego składane w toku postępowania cywilnego I C 131/ 10 nie mogły być dowodem w przedmiotowej sprawie, tj. w toku postępowania karnego i podlegać swobodnej ocenie Sądu karnego ją rozstrzygającego, a to dlatego, że złożone zostały w trybie informacyjnym, o którym mowa w art. 212 k.p.c., zaś wysłuchanie w tym trybie nie stanowi dowodu ścisłego w rozumieniu przepisów postępowania cywilnego. Prokuratorowi powinno być wiadomym, że w procesie karnym nie działa zasada legalnej teorii dowodów i

dowodem może być każde oświadczenie lub dokument, (obecnie uzyskany niestety nawet z naruszeniem prawa - por. art. 168 a i b k.p.k.), pod warunkiem, że nie został on pozyskany wbrew regułom określonym w innych przepisach k.p.k., np. z naruszeniem tajemnicy adwokackiej czy przy użyciu hipnozy.

W tych warunkach Sąd Najwyższy orzekł o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 636 § 1 k.p.k.